

PRZEGLĄD SĄDOWY I ADMINISTRACYJNY

WŁAŚCICIEL I WYDAWCA DR. ERNEST TILL, ADWOKAT I DOCENT UNIWERSYTETU.

Wychodzi we Lwowie każdego drugiego w ośmiu dniach 1 do 1 1/2, arkusza druku.

Cena przedpłaty:

za Lwów: rocznie 6 zł., półrocznie 3 zł., kwartalnie 1 zł. 50 ct. wals. anst.;
za zagranicą: rocznie 8 zł., półrocznie 4 zł., kwartalnie 2 zł. 30 ct. wals. anst.

Wskazania: rocznie 6 zł., półrocznie 3 zł.

Wskazania: rocznie 6 zł., półrocznie 3 zł., kwartalnie 1 zł. 50 ct. wals. anst.

Redakcja i Administracja we Lwowie, ulica Jagiellońska 1. 3.

Spedytorem miejscowa w księgarni J. Millkowskiego, rynek 1. 34.

Prenumerata przyjmuje wszelkie księgarnie w kraju i za granicą. —
Opłaconia (literary) przyjmują Administracja po 8 ct. od wiersza pisywanego
Kalamarys wyświeżone być mogą tylko w ciągu 3 tygodni po wydaniu numeru
Listy reklamacyjnej, nieopłaconej, a za wolno od opłaty pismowej.

Wskazania: rocznie 6 zł., półrocznie 3 zł., kwartalnie 1 zł. 50 ct. wals. anst.

O postępowaniu sądowym w sprawach wekslowych.

JOZEF WAWEL-LOUIS.

(Dokończenie).

W ostatnich czasach, po różnorodnych orzeczeniach³⁰⁾, przyszedł T. N. i pod powyższym względem do ostatecznego uznania, iż w sprawach wekslowych wszystkie powyżej w §. 12 powołane przepisy postępowania sumarycznego, bez względu, czy się odnoszą do postępowania spornego lub egzekucyjnego³¹⁾, dozwolenia lub wstrzymania egzekucji³²⁾, obowiązują tylko wekslowy Sąd orzekający³³⁾ i strony w sporze wekslowym wyłączny i bezpośredni udział biorące.

Z tego powodu postępowanie egzekucyjno-wekslowe, wskutek wezwania właściwego Sądu handlowego przez inne Sądy, a w szczególności przez Sądy realne wdrożone, jak również pojedyncze akty tychże Sądów, już podług postanowień powszechnej ustawy sądowej przedsiębrane i termina w tej ustawie z r. 1796 oznaczone, przestają być muszą³⁴⁾. Sądy wyższe przyjmują też obecnie i rozstrzygają bez stawiania jakichkolwiek trudności rekursy przeciw uchwałom i rezolucjom egzekucyjno-wekslowym Sądów zarekwirowanych w ciągu dni czterech wnoszone, jak również w tym samym terminie rekursy, pochodzące od osób, bezpośrednio w sporze wekslo-

wym udziału niebiorących i w spór przypadkowo zawikłanych³⁵⁾.

Co do ułatwień i wyjątków procesualnych, w §. 12 wymienionych, a obostrzających postępowanie sumaryczne, zasługuje na wzmiankę:

ad a) iż termina do usprawiedliwienia niesta-
wiennictwa na rozprawie sądowej, z żądaniem wyznaczenia powtórnej rozprawy z ośmiu na trzy dni: zaś termina do usprawiedliwienia opieszałości przy zaniedbaniu jakiego kroku w procesie wekslowym lub we wniesieniu jakiego pisma, w czasokresie ustawą wskazanym, z żądaniem przywrócenia tego ubiegłego terminu do pierwotnego stanu, z czterech na trzy dni obniżone zostały.

Tę różnicę co do wysokości zniżki czasokresów spowodowała ustawa o postępowaniu sumarycznym, gdyż co do żądań restytucyjnych pierwszej kategorii, wydała o nich w §. 19 szczególne postanowienia, zaś o drugich zapomniiała, i dla nich w §. 7 powszechną ustawę sądową (§. 490) na pomoc wezwała. Wskutek tego wypadł i regulamin wekslowy dla żądań restytucyjnych z powodu upadłego terminu nieco bezwzględnie i zbyt surowo, gdyż pominąwszy zastrzeżenia, o których §. 23 wspomina, ów termin trzydniowy, już nie od dnia powzięcia wiadomości o ubiegłym terminie, jak w zwykłym lub sumarycznym procesie, lecz bez względu, kiedy ta smutna wiadomość do uszu restytuenta dobiegła, od dnia i godziny, w którym termin upłynął, liczoną być musi.

Spóźnione żądania restytucyjne, zarówno pierwszej jak i drugiej kategorii, odrzuca się słowami §. 19 ust. o post. sum. z urzędu; zaś na czas wniesione i do rozprawy przyjęte, dla ich ściśnienia w przewodzie restytucyjnym biorą się w kleszcze §. 24.

³⁰⁾ O. T. N. z dnia 28 lipca 1874 l. 7712 ks. orz. Nr. 73.

³¹⁾ Rozdzielenie ceny kupna realności, sprzedanej za dług wekslowy, nie należy już do egzekucji wekslowej i jest zwykłą sprawą przewodu egzekucyjnego. O. T. N. w Czel. 231, 241, 245.

³²⁾ O. T. N. z dnia 10 lutego 1875 l. 1245. Czel. 74.

³³⁾ O. T. N. z dnia 13 października 1874 l. 9980 ks. orz. go i najnowsz. O. T. N. z d. 28 stycznia 1885 l. 829 w *Przeegl. sąd.* Nr. 24 z r. 1885.

³⁴⁾ O. T. N. z dnia 8 kwietnia 1879 l. 3201. Czel. 240.

³⁵⁾ Odnosny wypadek w *Prawniku* Nr. 6 z r. 1874.

ad b). Trziedniowy termin do wypełnienia zobowiązania wekslowego spływa obecnie z trzech-dniowym terminem do wniesienia apelacji lub rewizji służącym i zatapia w niepamięć owe dziwne sprzeczności, jakie z powodu nielicowania tych terminów do siebie w minionej przeszłości powstawały. Do wniesienia apelacji lub rewizji plynęło bowiem aż 8 dni otwartych, a gdy dłużnik kowi nawet na myśl nie przychodziło, ażeby od wyroku miał apelować, wierzyciel tracił tymczasem za darmo aż 5 dni w egzekucyjnej gorączce oczekiwania, ażali się zgłoszenie do apelacji nie zjawia.

Dzisiaj ten termin, wyznaczony dla dopełnienia zobowiązania, zrównany z terminami dla apelacji i rewizji, wynosi po wyroku I. instancyi trzy dni, zaś po wyroku II. i III. instancyi dzień jeden i dlatego wierzyciel wekslowy traci na próżném wyczekiwaniu chwili prawomocności zaledwie jedne godzinę czasu.

To niezwykle skrócenie terminu dopełniania zobowiązań wekslowych z 14 dni na trzy lub jeden dzień, dotyka jedynie dłużnika wekslowego, i do innych osób, w sporze wekslowym udział biorących, stosowane być nie powinno. Władze sądowe, przywykłe do wymiaru sprawiedliwości obydwostronem jedną miarą, wydają częstokroć ewentualne wyroki wekslowe, od złożenia przysięgi zawisłe, w których zapłaćcenie kosztów sporu wekslowego, zarówno pozwanemu jak powodowi, w ciągu dni 3 polecają. Co do powoda, podobne wyroki na pochwałę zasługiwać nie mogą, gdyż wnoszący skargę względnie pozwanego nie może być uważanym za wekslowo zobowiązanego i przegrywając spór wekslowy, nie ma do dopełnienia żadnego zobowiązania wekslowego, lecz zobowiązanie zwykłe, na przepisie §. 529 ust. sąd. oparte, uprawniające niewinnie zaskarżonego do wymagania zwrotu kosztów sporu w terminie, oznaczonym w §. 400 ust. sąd., t. j. w ciągu dni 14.

ad c). Jednodniówka, okrojona §. 112 instr. sądowej do 5 godzin i porzucona na rzadkiej sieci poczt i telegrafów dla użytku przy zgłaszaniu się do przysięg z prawomocnych wyroków, dawała dawniej wiele powodów do skargi i nieporozumienia. Fizyczne niepodobieństwo zanieśienia owego zgłoszenia do dziennika podawczego Sądu, orzekającego, w godzinach urzędowych jednej doby, skłaniało nieraz T. N. do przymknięcia oczów na trzeci ustęp §. 12 i ustaliło praktykę, iż zgłoszenia do przysięgi wnoszone być mogą i do najbliższego Sądu powiatowego⁸⁵⁾, jak również, iż czas, w którym podanie ze zgłoszeniem znajduje się na poczcie, w ów termin 24-godzinny wliczany nie

bywa, wskutek czego wyjątkowy przepis §. 7 znalazł wstęp i do niniejszego ustępu §. 12⁸⁷⁾.

ad d). Powyższe dobrodziejstwo, świadczone przysięgom z wolnej ręki władz sądowych i na ich odpowiedzialność, nie bywa przyznawane zgłoszeniom apelacji lub rewizji⁸⁸⁾, które mając terminu trzy razy dłuższe niż pierwsze, dojechać mogą pocztą lub dobiegnąć po drucie telegraficznym na czas wskazany przed orzekającym Sąd handlowy.

W dziedzinie apelacji i rewizji wekslowych wkrađło się zresztą tylko jedno nieporozumienie, a mianowicie pod względem dopuszczalności nadzw. rewizji od wyroków Sądu wyższego i sposobu jej załatwienia. Praktyka sądowa, po długiej i żmudnej pracy, ustaliła wreszcie zasadę dopuszczalności nadzwyczajnych rewizji od równobrzmiących wyroków I. i II. instancyi sądow., opierając się na poażalowania godném zdarzeniu, zadającym dotkliwy cios pośpiechowi w §. 12 zapewniowemu, iż wstępne słowa tego §. 12 nie ujęły w swe ramiona odnośnego przepisu §. 51 ust. o post. sum. T. N. przyjmuje też nadzw. rewizje bez trudności, zalecając jedynie Sądom I. instancyi, ażeby udzielały jej przeciwnikowi na dni 8 do oświadczenia się w myśl dekretu kanc. nadw. z d. 2 paźd. 1794 l. 196 Zb. u. s.⁸⁹⁾. Tak zaré mamy 3-dniowe zwykłe rewizje bez obrony rewizyjnej, i 8, a właściwie 14-dniowe nadzw. rewizje z 8-dniową obroną rewizyjną.

ad §. 13.

To, co §. 8 przepisał względnie zakwestyionowanych nakazów zapłaty (§. 5), zawiera analogicznie §. 13 względnie zwykłych skarg wekslowych (§. 9), z tą jedynie różnicą, iż w ostatnim wypadku (§. 13 odniesionego do §. 9), nie może być żądana i dozwalana wprost i bezpośrednio egzekucja zabezpieczająca, lecz wydanym być musi wpród nakaz do zabezpieczenia zaskarżonej należitości w ciągu dni 3 pod rygorem egzekucji. Że podobny nakaz do zabezpieczenia nie w skutek pierwszej lepszej skargi wekslowej i nie na podstawie jej opowieści lub zgłoszonego żądania, lecz na zasadzie weksla i innych dokumentów do skargi dołączonych, zobowiązanie weks. należycie wykazujących⁹⁰⁾, w warunkach zdarzeń w §. 13 wyliczonych dozwolony być może, domyślić się łatwo. Ocenienie doniosłości warunków nakazu w §. 13 podwójnie założonych, pozostawione jest rozważd i roztropności władz sądownych i dlatego nawet przypadkowe zdarzenie odroczenia rozprawy, bez przewinienia

⁸⁵⁾ O. T. N. w ks. orz. l. 64. w Czel. 178. 205.

⁸⁶⁾ O. T. N. z dnia 19 sierpnia 1881 l. 9411. Czel. 289.

⁸⁷⁾ O. T. N. z d. 21 września 1880 l. 10569. Czel. 266.

⁸⁸⁾ Gdy obecnie w siedzibie wszystkich Sądów powiatowych znajduje się urząd pocztowy, to téj dawniejszej względności już korzystać nie można.

⁸⁹⁾ Gdy weksel był przedawionym, lub gdy firma, która weksel akceptowała, nigdy nie istniała (O. T. N. z dnia 9 kwietnia 1863 l. 2494 w G. H. Nr. 37 z r. 1863) nie dozwolono na nakaz zabezpieczenia.

lub udziału pozwanego, jak np. w wypadkach zastąpienia powoda, nawalu czynności sądowych i t. p. za dostateczną przyczynę do żądania i dozwoleń zabezpieczenia uznane być może.

Przeciw nakazom zabezpieczenia zapłaty należitości wekslowej, z §. 13 wysnuwamy, tylko o rekursy⁶¹⁾, z wykluczeniem zarzutów są dopuszczalne. Rozporządzenie c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z d. 18 lipca 1859 l. 132 Dz. pr. pań., dopuszczające możność wnoszenia zarzutów przeciw nakazom zabezpieczenia, do tych nakazów z §. 13 się nie odnosi, gdyż ma na uwadze inne powody, uzasadniające żądanie zabezpieczenia, a mianowicie płynące z przepisów materyjalnego prawa wekslowego (art. 25, 29⁶²⁾), jak w wypadku nieuzyskanego akceptu na wekslu, niepewność akceptanta i t. p., a nie z postanowień formalnego prawa wekslowego, któremi §. 13 wyłącznie się zajmuje.

ad §. 14.

Również i w wypadkach wydanego na podstawie §. 14 polecenia sądów, do zabezpieczenia zapłaty należitości wekslowej, zanim apelacya lub rewizya rozstrzygnięte zostaną⁶³⁾, zarzuty przeciw poleceniom wnoszone być nie mogą, gdyż zarzuty dopuszczone są jedynie przeciw nakazom zapłaty (§. 5 rozp. z r. 1850), lub nakazu zabezpieczenia (§. 2 rozp. z r. 1859) należitości wekslowych.

Nieemożność wniesienia zarzutów, nie uchyla prawa rekursu i przeciw poleceniom zabezpieczenia wydanym w imię §. 14, a rekursy mogą być w wielu wypadkach uzasadnione, jak np. jeżeli wynik sporu uczyniono zawisłym od przysięgi uzupełniającej lub szacunkowej, gdyż §. 14 tylko o przysiędze głównej wspomina.

ad §§. 16, 17.

Już przy §. 8 wyłuszczone zostało, iż w celach zabezpieczenia należitości wekslowych dozwolane i wykonywane być mogą ograniczone lub nieograniczone, aż do licytacji sięgające, środki egzekucyjne. §. 16 pozostawia powodowi do usług — odnośnie do postanowień §§. 13 i 14 — tylko ograniczone prawo egzekucji, nie sięgające wyżej ponad zajęcie, oszacowanie lub sekwestracya majątku dłużnika. Jest to nieubлагaniem następstwem faktu, iż zapłata lub zabezpieczenie sumy wekslowej są jeszcze spornemi, co po wydaniu prawomocnego nakazu zapłaty lub nakazu zabezpieczenia według §. 3 rozp. z r. 1859

o zapłacie lub zabezpieczeniu weksla powiedzieć się nie da.

Słowa §. 17 nie osłabiają powyższego zdania, albowiem chociaż przy każdym zabezpieczeniu wekslowem „sposób zabezpieczenia i miejsce, gdzie rzecz na zabezpieczenie dana przechowaną być winna, umowie stron są pozostawione“ — przecież sprzedaż majątku dłużnika na zabezpieczenie wziętego, dla uzyskania gotówki, o której art. 25 ust. weks. wspomina, tylko przy wykonaniu uprzywilejowanych nakazów zabezpieczenia (§. 3 rozp. z r. 1859), a nie zwyczajnych nakazów zabezpieczenia z §§. 13 i 14 dozwoloną być powinna.

ad §. 22.

Niedopełnienie zobowiązania wekslowego i nieuiszczenie waluty wekslowej sprowadza częścię, niż w innych wypadkach, ogłoszenie upadłości majątkowej dłużnika wekslowego.

Nieporozumieniem jakie z tego powodu z Sądem konkursowym lub z zarządcą masy krydalnej powstaćby mogły, starał się zapobiedz §. 22 przez zabezpieczenie praw wierzycieli wekslowych, szczególnie pod względem stosunku ich do zarządców masy krydalnej i do kompetencji władz powołanych do udzielenia i wykonania egzekucji na ruchomościach dłużnika.

Pod „ruchomościami“ nie należy rozumieć tylko tych przedmiotów świata zewnętrznego, które fizycznie z ręki do ręki oddać się pozwalają, gotowych pieniędzy w depozycie sądowym złożonych, lub w rękach osoby trzeciej znajdujących się, choćby nawet zarządcy masy konkursowej już oddanych⁶⁴⁾, lecz wszystko, co według §. 298 kod. cyw. do kategorii rzeczy ruchomych zaliczone być może, a zatem i wierzytelności dłużnika, chociażby takowe hipotecznie ubezpieczone były (§. 299 k. c.).

Sądzimy bowiem, iż pomimo ogłoszonej upadłości majątkowej dłużnika, suma wekslowa, jeżeli na majątku nieruchomym zobowiązanemu przez egzekucyjny wpis prawa zastawu zabezpieczoną została, przeciw zarządcy masy konkursowej i bez względu na właściwość Sądu konkursowego, w zwykłym Sądzie dalej egzekwowaną być może⁶⁵⁾.

W powyższym kierunku §. 22 szczerbi też ogólną zasadę, jako od chwili otwarcia konkursu wszystkie sprawy krydataryusza przed Sąd konkursowy należą i wytwarza przywilej, iż wierzyciel wekslowy, który zaspokoić się może z uzyskanego zastawu, pomimo konkursu i po za konkursem nie potrzebuje zgłaszać swojej pretensyi do zlikwidowania

⁶¹⁾ O. T. N. z dnia 19 października 1869 l. 11,999 w *G. H. Nr. 100* z r. 1869.

⁶²⁾ O. T. N. z dnia 19 czerwca 1866 l. 11,392 w *G. H. Nr. 60* z r. 1866.

⁶³⁾ Toż samo rozumie się w wypadkach apelacyi lub rewizyi od wyroków, wydanych wskutek skargi, domagającej się zabezpieczenia (§§. 6, 7. rozp. z r. 1859).

⁶⁴⁾ O. T. N. z dnia 27 września 1870 l. 10,490 w *G. H. Nr. 83* z r. 1870.

⁶⁵⁾ O. T. N. z dnia 11 października 1866 l. 8,739 w *G. H. Nr. 82* z r. 1867. — Gdyby wpis prawa zastawu nie był egzekucyjnym, właściwość Sądu konkursowego nie mogłaby być wykluczona. — O. T. N. w *Czel. 122. 258.*

wania przed władzą konkursową, lub troszczyć się pod jakimkolwiek względem o zarząd lub fundusze masy krydalnej.

ad §. 23.

Kodeks cywilny w §. 1450, zgodnie z duchem nowoczesnych prawodawstw, nie dopuścił przywrócenia praw przesądzonych do pierwotnego stanu, a zatem i restytucji w dziedzinie prawa materyalnego.. Wspierając na tej zasadzie, ściśnięt §. 23 możność pokrewnych restytucji w sporach wekslowych już dla tej przyczyny, ażeby osoby, w sporze rzetelnie działające, bez winy szkody nie poniosły. Wypadek ten zdarzyłby się w tym wypadku, gdyby zapozwany lub osądzony dłużnik wekslowy zażądał restytucji postępowania wekslowego dla tego, ażeby powód znalazł zaspokojenie dla swęj pretensji drogą zwrotnego poszukiwania, które jednak ubiegły bez jego winy lub wkrótce upływający czas trzechmiesięcznego przedawnienia stanowczo mu zamknął.

ad §. 24.

W odniesieniu do słów, wypowiedzianych przy §. 12 a), zwrócić należy uwagę na tę dalszą, do postanowień §. 23 wiążącą się właściwość postępowania restytucyjnego, iż takowe tylko z powodu odszukania nowych dowodów, a nie dla samej złej obrony w procesie rozpina żagle, które naprzeciw przepisom §. 493 ust. sąd. i dekr. kanc. nadw. z d. 20 kwietnia 1792 pchają już wspólnie i równocześnie sprawę restytucyjną wraz ze sprawą główną do jednego portu

Co §. 24 głosi o nowych dowodach w toczącej się sprawie wekslowej, rozumieć należy i o nowych zarzutach w ciągu rozprawy przeciw nakazowi zapłaty lub zabezpieczenia wnoszonym, jak o tém przy §. 7 wspomnianem zostało. Do zarzutów i dowodów, przez stronę nowo-odkrytych, zaliczać należy zarzuty i dowody, jakie wskutek opieszłości lub przewinienia adwokata do rozprawy wprowadzone nie zostały, i dlatego restytucja nietylko *ob terminum elapsum* (§. 12 lit. a) i *ob noviter reperta*, lecz również i *ob malam defensionem* w sporze wekslowym w całej pełni zastosowana być może, jednak pod ograniczeniami, jakie §. 23 naprzeciw nim położył.

ad §. 25.

Pomimo pośpiechu (§. 10) i uchylenia dni fery sądowych, uszanował §. 25 ustawami uznane. powszechnie ogół społeczeństwa obowiązujące dni świąteczne i dni uświęcone w każdej religii.

Pierwsze, o ile są świętami powszechnymi, w art. 92 ust. weks. wspomnianiami, a świętami pewnej części kraju, jak św. Michał, św. Stanisław i t. p. lub świętami pewnego religijnego wyznania, jak: rzymsko-katolickiego, grecko-katolickiego, ewangelickiego, mojżeszowego i t. p. przez wszystkich bezwarunkowo uszanowane i zachowane być

winy; lecz podobnych powszechnych dni świątecznych, państwem ustawami za takowe ogłoszonych, nie mamy ⁶⁴⁾.

Wprawdzie dni uroczyste kościoła rzymsko-katolickiego, według rozporządzenia Ministerstwa oświecenia z dnia 22 czerwca 1850 l. 252 Dz. pr. pań., — kościoła grecko-katolickiego według rozporządzenia Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 20 stycznia 1849 l. 89 Dz. pr. pań., dni sabatu i 13 dni świąt uroczystych Izraelitów według dekretu kanc. nadw. z d. 17 stycznia 1818 l. 1405 i t. p. uznane zostały za dni świąteczne, lecz są one nie oymi powszechnymi dniami świątecznymi, podług myśli wstępnych słów §. 25, lecz świętami drugiej kategorii czyli dniami uroczystości religijnych, na końcu §. 25 wspomnianymi, na których wyznawcy odnośnych religii stawać przed Sądem nie są obowiązani.

W ściśłem zastosowaniu powyższego przepisu u nas tylko niedziela chrześcijańskiego świata jest owem uprzywilejowanym powszechnem świętem, które strąca ostatni dzień terminu na następny dzień powszedni.

ad §. 26.

Jak ustawa o postępowaniu sumarycznem w §. 7, tak ustawa o postępowaniu w sprawach wekslowych w §. 26 zatkała wszystkie braki i szczerliny w tej ustawie już jawne, lub przy jej zastosowaniu odkryć się mogące, powszechna ustawa o postępowaniu sądowem.

W sporach wekslowych obowiązują zatem potrójne normy postępowania, a mianowicie: ściśle wekslowego, będącego przedmiotem niniejszego rozbioru, sumarycznego według ustawy z r. 1845 i zwykłego postępowania sądowego, w kodeksie procedury cywilnej z r. 1796 opisanego, a ten konglomerat ustaw wyraża częstokroć różnice zdań i zapatrywań, które dopiero rozstrzyga Trybunał najwyższy powagą ostatniego słowa.

I tak Trybunał najwyższy orzekł, iż postanowienia §. 339 ust. sąd. o możności prowadzenia egzekucji dla zabezpieczenia kosztów sporu wekslowego pomimo wiszącej apelacji ⁶⁵⁾;

§. 350 ust. sąd. co do czasu rekursu w wypadkach ustawą o post. weksl. nieprzewidzianych ⁶⁶⁾;

§§. 426 i 454 u. s., iż egzekucja tylko w miarę

⁶⁴⁾ W niektórych mniejszych państwach niemieckich, jak w Saksonii, Hessen-Darmstadt, Meklemburgii i t. d. wydano pod powyższym względem odrębne ustawy, które w odniesieniu do weksli, ogłosiły pewne dni, jak Nowy rok, wielki piątek, Wniebowstąpienie pańskie i t. p. za powszechne dni świąteczne.

⁶⁵⁾ O. T. N. z dnia 4 sierpnia 1871 l. 9540 w G. Z. Nr. 72 z r. 1871 i o. T. N. z dnia 11 września 1879 l. 10,133 w G. Z. Nr. 43 z r. 1881.

⁶⁶⁾ O. T. N. z d. 22 czerwca 1875 l. 6199 w G. Z. Nr. 2 z r. 1877.

wysokości należytości dozwolana być winna⁶⁹⁾ i t. p. i w postępowaniu wekslowem znaleźć powinny zastosowanie, chociaż znowu nie dopuścił T. N. wielu przepisów powszechnej ustawy sądowej, a pomiędzy nimi i §. 539 o kaucyi, zabezpieczyć mogącej kosztu sporu wekslowego, do władzy i panowania w dziedzinie procesu wekslowego. To ostatnie zdanie uzasadnione zostało wywodem, iż §. 12 rozp. z r. 1850 wyliczył szczegółowo przepisy postępowania sumarycznego, jakie w procesie wekslowym obowiązywać mogą, a w ich liczbie nie zamieścił §. 7 ust. o post. sum., ani też §. 539 ust. sąd. i dlatego słowa §. 26, odsyłające do powszechnych ustaw o postępowaniu sądowym tylko w związku z powołanym §. 12 i na tle właściwości procesu wekslowego tłumaczone być winny.

Te właściwości procesu wekslowego, pośpiech, z jakim spór przeprowadzony być winien, a nadto weksel jako wartościowy przedmiot obiegu w ręku powoda dzierzony, przemawiają więcej za zdaniem niewymagalności kaucyi aktyrcyjnej w procesie wekslowym, niż powyższe wywody, oparte na literze §. 26⁷⁰⁾.

W obec dawniejszych orzeczeń T. N.⁷¹⁾ i z uwagi na owe właściwości weksla, zgodzić się można ze zdaniem niewymagalności kaucyi aktyrcyjnej w sporach, nawiązanych przez zarzuty przeciw nakazom zapłaty (§. 7), nigdy zaś w zwykłych procesach wekslowych, w których już z powodu wadliwości weksla nakazu zapłaty nie wydano, gdyż na usprawiedliwienie podobnego zdania nie ma prawnej wskazówki w żadnej z trzech powołanych procedur sądowych.

Inne kontrowersje, jak w wypadkach nadzwyczajnej rewizyi, dopuszczania dowodów z przysięgi głównej, ogłędzin sądowych i t. p., omówiliśmy przy §. 12. — lub są tak podrzędnej natury, jak zaprzeczanie obowiązku spisywania zarzutów lub pism spornych pod rękowodztwem sędziego ze względu na panujący przymus adwokacki i instytucja obrońców ubogich, lub niezastosowywanie przepisów noweli z dnia 16 maja 1874 l. 69 Dz. pr. pań. do sporów wekslowych i t. p., iż nie zasługują na szczegółowy rozbiór.

⁶⁹⁾ O. T. N. z d. 22 stycznia 1878 l. 693 w G. H. Nr. 4 z r. 1879.

⁷⁰⁾ O. T. N. z d. 20 lutego 1883 l. 2069 i z d. 13 marca 1883 l. 2736 w J. B. Nr. 14 i 22, oraz dawniejsze w Czel. 283. 285.

⁷¹⁾ O. T. N. z dnia 1 lipca 1880 l. 7569 Czel. 263, w którym powodowi nakazano złożyć kaucya aktyrcyjną w kwocie złr. 100. — W końcu objaśniamy, iż w przypisach tylko te o. T. N. nie zostały zapoznaczone numerami zbioru orzeczeń T. N. Dr. Czelechowskiego z r. 1883, które tym zbiorem nie są objęte.

Praktyka sądowa.

Małoletni dłużnik wekslowy z pominięciem prawnego zastępcy, nie może domagać się unieważnienia wydanego nakazu zapłaty sumy wekslowej i przymuszania kosztów wszczętego sporu wekslowego.

Salomon X. uzyskał przeciw Wandzie A., zamężnej B. nakaz zapłacenia sumy wekslowej złr. 24, a po wniesionych zarzutach i tymczasowe środki egzekucyjne.

W toku rozprawy przedłożyła Wanda B. metrykę urodzenia na dowód swej małoletności i zwróciła doręczoną jej nakaz zapłaty. O. k. Sąd krajowy w Krakowie nie uwzględnił zarzutu małoletności z uwagi, iż metryka wykazuje, jako Wanda A. urodziła się w Królestwie Polskiem, w chwili zaciągnięcia zobowiązania wekslowego już lat 21 liczyła, a zatem według ustaw miejsca urodzenia w chwili akceptowania weksla pełnoletnią była. Dla uchylenia tej uchwały przedłożyła Wanda A. akt ślubu z B., przed zaciągnięciem zobowiązania wekslowego zawartego i dowód, iż B. jest poddanym austriackim. Wobec tych dokumentów odstąpił Sąd krajowy od poprzedniej uchwały, uchylił dozwolone i wykonane środki egzekucyjne, powodowi polecił wskazanie prawnego zastępcy Wandy B. dla doręczenia mu nakazu zapłaty i skazał Salomona X. na wynagrodzenie Wandzie B. kosztów sporu w kwocie złr. 47.

O. k. Sąd wyższy zatwierdził powyższe zarządzenia z wyjątkiem orzeczenia co do obowiązku wynagrodzenia Wandzie B. kosztów sporu przez Salomona X., które orzeczenie jako nieważne zniósł z uwagi, iż tylko strona spór przegrywająca na zapłacenie kosztów sporu, stosownie do przepisów §§. 24 i 25 ustawy z dnia 16 maja 1874 l. 69 Dz. pr. pań. skazana być może, który wypadek w niniejszym sporze nie zaszedł, bo nakazu zapłaty nie zniszczono, lecz pertraktać za celem doręczenia go prawnemu zastępcy Wandy B. wdrożono.

W rekursie rewizyjnym wykazywano, iż wobec udowodnionej małoletności Wandy B., powód nie będzie się kwapil o wyszukanie prawnego zastępcy tejże i sporu wekslowego dalej popierać nie będzie, lecz o. k. Trybunał najwyższy za twierdził uchwałę Sądu wyższego z uwagi, iż właściwy spór wekslowy nie został jeszcze rozstrzygnięty, lecz na tory ustawy przepisane skierowane, a nie rozchodzi się o spór uboczny, którego kosztu, oddzielnie od kosztów sprawy głównej, mogłyby być przyznane, zaś na możliwe ewentualności niepopierania dalej sporu wekslowego przez Salomona X. obecnie nie należy zwracać uwagi.

(Orzeczenie e. k. Trybunału najw. z d. 18 marca 1886 l. 2860).

Uwaga sprawozdawcy. W wielu krajach koronnych rozpowszechniła się praktyka sądowa, twierdząca o. T. N. z dnia 11 marca 1885 l. 2710 *Gerichts-Halle* Nr. 35 z r. 1885 i w Zbiorze Dra Czelechowskiego Nr. 24.168, iż wobec udowo-

duionej małoletności dłużnika wekslowego, znosi się odrazu i z urzędu wydany nakaz zapłaty sumy wekslowej.

—s.

Na podstawie dokumentu, w którym właściciel hipoteki nie brał udziału, nie mogą osoby trzecie uzyskać wpisu w tym dokumencie przyszanego prawa, chociażby i właściciel hipoteki z tego dokumentu przy wpisie swego prawa własności korzystał.

Przy sposobności zawarcia związków małżeńskich Jana O. z Maryą O., wpisanu w roku 1854 akt przedślubny i w nim uznano Jana O. za właściciela połowy realności X., a Jan O. potwierdził odbiór sumy posagowej Maryi O. w kwocie zlr. 1000 i zezwolił na zainstabulowanie tejże na wspomnianej połowie realności X.

Po śmierci Jana O., gdy zakładano księgi gruntowe, opiekun małoletnich dzieci Jana O., okazawszy kontrakt przedślubny z r. 1854 na dowód, że Jan O. był właścicielem połowy realności X. i dekret dziećstwa po tymże, uzyskał wpis prawa własności połowy realności X. na rzecz małoletnich Balbiny i Jadwigi O.

Po ustaleniu księgi gruntowej zażądała Marya O. wpisu prawa zastawu dla sumy posagowej zlr. 1000 na podstawie aktu z r. 1854 na połowie realności X., lecz z żądaniem przez c. k. Sąd obwodowy w Rzeszowie oddaloną została, albowiem wpis prawa własności małoletnich nastąpił na podstawie dekretu przyznania spadku po Janie O.

Sąd wyższy zezwolił na wpis z uwagi, iż małoletnie Balbina i Jadwiga O. uzyskały wpis prawa własności na swoje imię nie tylko przez dekret dziećstwa, lecz również przedłożenie aktu z r. 1854 na dowód prawa własności ich ojca, a gdy w tym akcie ojciec zezwolił na instabulację sumy zlr. 1000, takowej odmawiać nie należało.

C. k. Trybunał najwyższy zatwierdził jednak uchwałę Sądu obwodowego z uwagi, iż dokument z r. 1854 nie został sporządzony w imieniu i przez zastępców małoletnich Balbiny i Jadwigi O., przeciw którym żądanie instabulacyjne zostało skierowane, z uwagi, iż wymienieni małoletni nie zostali zainstabulowani jako spadkobiercy Jana O., lecz we własnej osobie i bez ograniczenia za właścicieli połowy realności X. i z uwagi, iż Marya O. przeciw swym małoletnim dzieciom nie uzyskała sądowego wyroku uzdólnionego do wpisu.

(Orzeczenie c. k. Trybunału najw. z d. 17 lutego 1886 l. 1861).

—s.

Jeżeli jeden z posiadaczy rzeczy wspólnej narusza jej substancję, naruszenie tejże samej substancji przez innego spółnika, za naruszenie wspólnego posiadania podług ustawy z d. 27 paźdz. 1849 uważane być nie powinno.

Na pastwisku „Bór“ wykopał A. dół i z niego zabrał 4 fury ziemi. Wojciech W., który mieniał się być wyłącznym posiadaczem pastwiska i dowiódł świadkami, iż z tego pastwiska od kilku lat ziemię zabiera i wywozi, zażądał A. o naruszenie w posia-

daniu pastwiska, lecz ze skargą przez Sąd powiatowy w Białej oddalonym został z powodu, iż A. pomimo zamierzonego i usiłowanego podziału pastwiska „Bór“, dotychczas w jego posiadaniu się znajduje. C. k. Sąd wyższy uznał A. za winnego naruszenia posiadania Wojciecha W., albowiem chociażby prawdą było, iż A. znajdował się we wspólnym posiadaniu pastwiska, to już ze względu na przepis §. 828 kod. cyw. nie był uprawnionym do zabrania ziemi z pastwiska bez przyzwolenia spółników.

C. k. Trybunał najwyższy zatwierdził jednak orzeczenie Sądu powiatowego z uwagi, iż Wojciech W. nie udowodnił, ażeby faktyczny podział pastwiska „Bór“ już nastąpił i A. we współposiadaniu tego pastwiska się nie znajdował i z uwagi, iż skoro Wojciech W. sam twierdzi, jako z tego pastwiska ziemię dla siebie zabiera, to takie samoprawo, według §. 833 kod. cyw. służy A. jako spółnikowi i dlatego czyn jego nie może być uważany za naruszenie współposiadania Wojciecha W., a o prawie brania ziemi i rozciągłości tego prawa, w myśl §. 5 ces. rozp. z d. 27 października 1849 l. 12 Dz. pr. pań. na drodze prowizorycznej rozstrzygane być nie może.

(Orzeczenie c. k. Trybunału najw. z d. 2 marca 1886 l. 1945).

—s.

Przeciw rezolucyjom sądom, przyjmującym do wiadomości protokoły przesłuchania świadków w sporze, tylko te rekursy są niedopuszczalne, które mają za przedmiot zażalenie z powodu dopuszczenia świadków do zeznań lub z powodu nieuwzględnienia pytań szczegółowych.

III¹⁾.

W sporze ustnym dopuszczono dowód przez świadków ku wiecznej pamięci, a po przesłuchaniu tychże przyjął c. k. Sąd powiatowy w Fryszaku odnośny protokół do wiadomości Sądu.

Z powodu, iż niektóre odpowiedzi świadków miały być zapisane ogólnikowo, a świadek X. nie dał stanowczej odpowiedzi na swój stosunek pokrewieństwa do stron sporu wiodących, wniósł pozwany rekurs przeciw rezolucji, przyjmującej protokół przesłuchania świadków do wiadomości.

C. k. Sąd wyższy odwołał się do przepisów §§. 17 i 21 ustawy z d. 16 maja 1874 l. 69 Dz. pr. pań. i rekurs pozwanego uznał za niedopuszczalny.

C. k. Trybunał najwyższy zniósł jednak uchwałę Sądu wyższego i rozporządził merytorycznie rozstrzygnięcie rekursu z uwagi, iż według §. 349 ust. sąd. każdy, kto się czuje pokrzywdzonym jaką rezolucją sądową, od niej rekurs do Sądu wyższego założyć może, a powołane przez Sąd wyższy §§. noweli z r. 1874 nie mogą być do obecnego wypadku zastosowane, gdyż rekurs nie został wniesiony z powodu dopuszczenia świadków do zeznań lub niedopuszczenia pytań szczegółowych, a tylko w tych wy-

¹⁾ Poprzednie numery I. II. w Nr. 20 *Przegl. sąd.* z r. 1886.

padkach możność wniesienia rekursu została wyłączona.

(Orzeczenie c. k. Trybunału najw. z d. 16 czerwca 1885 l. 4765).

— s.

Etyka obrończa.

(Ciąg dalszy.)

Pyt. 60-62. Obrońca wobec Sądu cywilnego jest mężem zaufania, który broni służeńej sprawy, gdyż już okoliczność, że ją broni, powinna dowodzić, że uważa ją za słuszną. Korzystając z wszelkich ustawą dozwolonych środków obrony, powinien mieć na oku, że służeńej sprawy wykretami bronić nie wypada. Obrońca wobec Sądu karnego powinien mieć na uwadze, że zadaniem jego jest dążyć do tego, aby się klientowi krzywdy nie stała, a pod tym względem przeciwdziałał oskarżycielowi tak, aby Sąd po rozważeniu tego, co przytacza oskarżyciel i obrońca, wydał mógł sprawiedliwy wyrok. W sprawach cywilnych broni bezwzględnie służeńej, — w sprawach karnych broni obowiązku, chociażby nie miał przekonania, iż broniony jest całkiem niewinny. W każdym razie obowiązkiem jego jest używać tylko godziwych środków obrony; przytaczając fakta przez klienta mu podane powinien, chociażby o prawdziwości ich nie był przekonany, przytaczać za fakta, o których nieprawydzności jest przekonany, lub zmyślać fakta nigdy nie powinien. Zgromadzić bowiem przeciw powadze swego powołania i prawdziw, która powinna być zawsze przewodnią jego działania.

Pyt. 66-67. Zachowanie się obrońcy w obecnym Sądzie nacechowane powinno być powagą powołania. Przestrzegając ściśle oznak uszanowania, winnego Sądowi, nie powinien nigdy dać sposobności temuż do zwrócenia uwagi jego na stanowisko, jakie wobec Sądu zajmuje. Z drugiej jednak strony wszelkie uchybienie ze strony Sądu powinien odeprzeć z godnością i w formie ściśle poważnej, a gdyby z powodu przerywań i przeszkód, stawianych obrońcy przez przewodniczącego lub Sąd, doszedł do przekonania, że bez uchybienia swemu stanowi nie mógłby dalej bronić, nie tylko może, lecz powinien od dalszej obrony odstąpić, strzegąc jednakże przytem pilnie interesu swego klienta. Jeśli przytem zachowa granice taktu, wolnym będzie od zarzutu. Gdyby jednak zachowanie się Sądu wywołane było brakiem taktu po stronie obrońcy, powinien jawnie przyznać się do błęd i tym naprawić takowy; opieranie się bowiem przy nim byłoby ponownym błędem, któryby się usprawiedliwić nie dał.

Pyt. 63. Tłumaczyć przeplay na korzyść klienta wbrew prawu jest czynnością daremną, a nawet, jeśli sprzecznosc jest jawną, szkodliwą, gdyż Sąd mimo woli uprzedza się przeciw sprawie, której obrona polega na fałszywym tłumaczeniu ustaw. Interpretacja oczywiście błędna w ustach obrońcy może go tylko osmieszyć, sprawie zaś zaszkodzi, nie pomoże. Gdziekolwiek znaczenie ustawy było wątpliwe, niktology wolno, lecz obowiązkiem jest obrońcy ścisło interpretować na korzyść klienta. Skoro bowiem przyglęliśmy suppozycy, że obrońca tylko takiej sprawy bronić może, która uważa za słuszną, nikt zarzucić nie może obrońcy, jeśli choćby wątpliwe ustawy interpretować usiłuje na korzyść sprawy służeńej.

Pyt. 64. Apologia lub bezwzględne usprawiedliwienie czynów przestępnych może być skuteczne tylko w przypadkach, gdy ustawa, żądająca ukarania takowych, jest wprost i jawnie niesprawiedliwa i zostaje w sprzeczności z poczuciem prawa. Niepodobna przypuszczać, aby obrońca przy zdrowych zmysłach chciał usprawiedliwić bezwzględnie kradzież lub rabunek, morderstwo lub spędenie płodu. Apologia da się pomyśleć tylko przy czynach, pochożących

z pobudek szlachealnych. W tym razie pobudkę, lecz nie czyn apologizować lub usprawiedliwiać można, jeśli wobec uczucia ludzkiego usprawiedliwić się daje.

Pyt. 66, 71, 72, 75, 77 bezwzględnie zaprzeczyć należy. Są to niezgodne ze stanowiskiem obrońcy wykrety pisarzy pokątnych, ubliżające w wysokim stopniu powadze stanu.

Pyt. 68, 69. Pojęcie przewleknięcia obrony i pojęcie przedmiotów niebędących w ścisłym związku ze sprawą, są bardzo względne. Nie zdołalibyśmy potępić obrońcy, któryby starał się używać godziwych środków przewleknięcia sprawy lub dotykał takich przedmiotów, jeśli to uzna za konieczne w interesie słusznego rozstrzygnięcia sprawy. Pod tym warunkiem nawet dotykania kwesty osobliwych, wyznaniowych, społecznych nie uważalibyśmy za potępienia godne. W przeciwnym razie podnoszenie takich kwesty, niktology jest zbytcezem i niepotrzebnem, lecz wprost szkodliwym. a już jako takie potępienia godnem.

Pyt. 70. Powoływanie się na własne zastugi zawsze jest śmieszne i niewłaściwe. Tak też przy obronie. Na własne świadectwo powoływać się może obrońca tylko wówczas, gdy na przekonanie, iż takowe będzie uważane za wiarogodne. W przeciwnym razie powinien zaplechać tego, gdyż odrzucenie świadectwa ubliża powadze stanu.

Pyt. 74. Nie widze powodu, dla czego stawanie przed Sądem we własnej słowid sprawie miałyby być nieprzyzwolonym, i tu powołał mi się wypada na to, co już wyżej powiedziałem, że obrońca nie powinien być wykluczony od ogólnego prawa, służącego każdemu obywatelowi państwa, dochodzenia swych praw w drodze sądowej.

Pyt. 76. Mówienie z sędzią o sprawie przed jej wprowadzeniem, wpływając na jego zdanie na korzyść klienta argumentami rozumowymi, nie uważalibyśmy za niewłaściwe. Bardziej smutno byłoby, gdyby takie mówienie miało odnieść skutek niewłaściwy. Albo sprawa jest słuszną, w takim razie nie złego ztąd wyniknąć nie może, albo jest niesłuszną, to sędzią argumentami przekonano się nie da. Prywatne rozmowy nie powinny być wzbronione.

Pyt. 78. Krytykować działanie Sądów przed stronami niesłusznie, zarzucać im nieudolność bez zasadnie, jest potępienia godne. Nie można jednak zabronić obrońcy wprost wszelkiej krytyki działania Sądu, nie można w szczególności żądać od niego, aby brał na siebie winę rzeczywistych nieudolności lub wprost wrzutowości Sądu na siebie.

(Dok. nast.)

Wiadomości urzędowe

od 17 do 30 sierpnia.

(W numerze następnym będzie uwiad. Urzęd. Zarządzt.).

Minowania. Minister sprawiedliwości zamianował: Sekretarzem rady przy Sądzie obwodowym w Nowym Sączu sądziego powiatowego w Mieście Roberta Laszczyckiego. — Sędziami powiatowymi adunktów Sądów powiatowych: Henryka Eckhardta w Eckhardtsburg w Jordanowie dla Ulanowa, Jana Sitowskiego w Starym Sączu dla Miecia, a adunktów sądowego w Nowym Sączu Ludwika Misky dla Limanowej; adunktami sądowymi adunktów Sądów powiatowych: Stanisława Guzkowskiego w Tyńcu dla Rzeszowa, dr. Leona Filimowskiego w Leżajsku dla Krakowa i dr. Teofila Matysińskiego w Rozwadowie dla Nowego Sączu; adunktami Sądów powiatowych asunktantów: Jana Kotarbę dla Radomyśla, Juliana Pawełka dla Rozwadowa, Józefa Zeleka dla Jordanowa, Wojciecha Zagórowskiego dla Tyńcu, Władysława Majewskiego dla Starego Sączu, Ernesta Wernera dla okręgu krakowskiego Sądu wyższego bez stałe oznaczonego miejsca służby i Mateusza Jarońskiego dla Leżajska, a przeniosł sądziego powiatowego Józefa Krzeczka w Ulanowie do Oświęcimia; sędziami powiatowymi adunktów Sądów powiatowych

wych: Emiliana Wołoszyńskiego w Różniatowie i Edwarda Czernego w Bóbrce, pierwszego dla Peczniżyna, drugiego dla Łopatyna; następnie adjuńka Sądu powiatowego, Antoniego Sabatowskiego w Brzeżnach dla Różniatowa, a adjuńka Sądu powiatowego, Władysława Waleryana Wilczyńskiego w Bóbrce dla Zbarska. — Nadzw. prof. austr. procedury cywilnej, Dr. August Balasits, zwyżajnym profesorem tego samego przedmiotu w uniwersytecie lwowskim.

Z Izby adwokackiej. Dr. Władysław Kastory wpisany w listę adwokatów z siedzibą w Krakowie.

Uwagi do upadłości. W m. z. Seliga Friedmana w Kołomyi, likw. 4 września o 9 r. (196). — W m. z. Jana Rybickiego w Nowym Sączu do zbadania rachunków 1 września o 10 r. (196). — Konk. Sary Lei Flinnak w Brzeżnach zniżsiony (197).

Niewłasnowoln. Józefa Dutkiewicza, żona Ferdynanda, umysłowo chorą, kur. adw. Dr. Bylina. Ogł. Sądu pow. w Grodku z d. 10 maja l. 4428 (187). — Franciszek Podolia z Mochnacki niższej, umysłowo chorą, kur. Dmitro Hawran, uchw. S. o. Nowy Sącz z 31 lipca l. 5513. Ogł. S. p. Kryjca z 7 sierpnia l. 4245 (188). — Joanna Kosmaczówna z Żabca, głupkowatą, kur. Wincenty Kosmacz. Ogł. S. p. m. del. Tarnów z 6 marca l. 2747 (189). — Fedko Chudyk ze Staregośioła, marn., kur. Dmytro Sydor. Ogł. S. p. Lubaczów z 14 sierpnia l. 6166 (189). — Dr. med. Bronisław Heichel Kamiński we Lwowie, marn., kur. Władysław Heichel Kamiński. Ogł. S. p. m. del. we Lwowie z 22 lipca l. 39681 (191). — Józef Augustyn z Ryglie, marn., kur. Jan Pawlik, uchw. S. p. Tychów z 27 lipca l. 4027 (191). — Matwii Nazarowicz, syn Iwana z Żurawie, marn., kur. Michał Nazarowicz. Ogł. S. p. Ulanów z 26 czerwca l. 5980 (191). — Wasyl Kostyszyn z Jarkowic,

marn., kur. Andruch Bydiok. Ogłosz. S. pow. Olesko z 10 lipca l. 4777 (194). — Leopold Todschindler, asyst. rach. kraj. Dyrekcji Sk., um. chorą, kur. Albin Todschindler, uchw. Sądu kraj. we Lwowie z 26 czerwca l. 29329. Ogł. S. p. m. del. we Lwowie z d. 9 sierpnia l. 39009 (194). — Semeń Radziaba z Pellikowicz starych, marn., kur. Kasper Skotnicki, uchw. Sądu obwod. z 30 maja 1885 l. 14331. Ogłosz. Sądu pow. Buczacz z 30 lipca (194). — Franciszek Lach z Zabłocia, marn., kur. Marcin Sanetra z Zabłocia, uchw. Sądu obwod. w Wadowicach z 19 czerwca l. 2871. Ogł. S. p. Żywiec z 8 lipca l. 5240 (194). — Petronela Makarewicz, obłąkana, kur. Jakób Makarewicz z Belfa. Ogł. S. p. tamże z 8 czerwca l. 3458 (194). — Tymko Hrabicki z Miszany, marn., kur. Andryj Hrabicki, Ogł. S. p. Dukla z 7 czerwca l. 4139 (196). — Tymko Kiczynko z Kamienki Strumiłowej, marn., kur. Charyton Łapka. Ogł. S. pow. Kamionka z 9 czerwca l. 5278 (197). — Antioł Ożga z Wasylowa, marn., kur. Kyrilo Sawka. Ogł. S. p. Uhnów z 20 czerwca l. 5570 (197). — Fedko Bojko, syn Foka z Czernicy, marn., kur. Mikołaj Dacyszyn. Ogłosz. Sądu pow. Brody z 5 sierpnia l. 13181 (197).

NOTARYUSZ

z zachodniej Galicyi

pragnie w skutek nieszczęścia familijnego zamienić się na inne miejsce urzędowania.

Blizsze szczegóły poda p. Kravoczyński, sekretarz Izby notaryalnej w Krakowie, ulica Bracka l. 13.

Do Czytelników naszych.

Dochodziły nas ze strony prenumeratorów uwagi, że artykuły i rozprawy w „Przeglądzie“ ogłaszane są zbyt rozdrobnione, że „Przegląd“ podaje je w tak małych dozach, iż czytając numer za numerem traci się wątek całości. Spostrzeżenie to musieliśmy uznać za słuszne. Aby tej niedogodności zapobiedz, postanowiliśmy od Nowego Roku wydawać „Przegląd sąd. i administr.“ w zeszytach miesięcznych.

Tym sposobem osiągniemy to, że czytelnicy nasi nie tylko nie tracąc, lecz zyskując na materyale, będą mieli każdą rozprawę przed sobą jako zaokrągloną całość i w jednym zeszycie znajdując więcej materyału, aniżeli w numerach tygodniowych, z jednego miesiąca zebranych.

Dotąd bowiem Czytelnicy nasi mają rocznie 52—53 arkuszy druku. Obecnie będą mieli 12 zeszytów każdy po 5 arkuszy, t. j. 60 arkuszy druku — bez podwyższenia ceny.

W zeszycie takim będzie: jedna lub kilka rozpraw, kilkanaście przypadków z praktyki sądowej i administracyjnej, regularny przegląd miesięczny prawodawstwa krajowego i zagranicznego, korespondenecye, recenzye, wiadomości potoczne, wiadomości urzędowe.

Mimo zwiększonego materyału warunki prenumeraty pozostają niezmiennione.

REDAKCJA.

Treść: O postępowania sądowem w sprawach wekslowych, przez Józefa Wawel-Louis (Dokończenie). — Praktyka sądowa. — Etyka obrońca (ciąg dalszy). — Wiadomości urzędowe. — Ogłoszenie prywatne. — Do Czytelników naszych.

